

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Parohiile cl. I. pe un an . . . 500 Lei Parohiile cl. II. și particulari . . . 400 Lei Parohiile cl. III. și subclasă . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <hr/> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiunilor</p> <p>DUPĂ TARIFUL STABILIT DE CONSILIUL EPARHIAL.</p> <p style="text-align: center;">◀◻▶</p>
--	--	--

Glasul unui prieten.

Pe la începutul lunii Decemvrie a anului 1939 m'am fost adresat dlui profesor dela Facultatea teologică din Cernăuți, Dr. Vasile Loichiță, cerându-i niște informații asupra unui coleg al meu de școală, de origine din Bucovina.

Cu acest prilej am adaus în scrisoare, că orașul Caransebeș îi este mulțumitor pentru sprijinirea episcopiei de aici, contribuind prin stăruința sa și prin intervenția făcută la locuri înalte, ca să se soluționeze chestiunea așa cum s'a soluționat, adecă Timișoara s'a ales cu episcopie, dar în același timp sediul episcopiei Caransebeșului a rămas neatins.

La această scrisoare a mea răspunde dl profesor Dr. Loichiță în 15 Decemvrie 1939, arătându-și simțemintele față de eparhia noastră, de care se vede că e strâns legat sufletește.

Cuprinzând răspunsul omagiarea memoriei înaintașilor și venerațiunea episcopiei într'o formă înfățișată în cuvinte cari vibrează de iubirea purtată acestui vechiu așezământ bisericesc, în cele ce urmează publicăm partea respectivă a acelei scrisori, pentru a descoperi sentimentele unui devotat prieten al eparhiei.

Iată ce scrie dl profesor Dr. Vasile Loichiță:

„Ceea ce am făcut pentru rămânerea și pe mai departe a episcopiei în Sebeșul nostru, a scumpei și în veci adoratei noastre episcopii, am făcut din trebuințele adânci ale sufletului meu. Este așa de concrecută cu toată ființa mea această sfântă și venerată instituție, că sunt în stare să dau totul pentru viața și ființarea ei în inima glorioasei noastre Granițe. Eu iubesc Caransebeșul copilăriei, tinereței și bărbăției mele și nimic nu poate împărți dragostea mea pentru Sebeșul tuturor bucuriilor și pământestilor mele dureri.

Cuvântul meu din Comunicarea mea din Senatul Țării, în luna Decemvrie 1936 (a se vedea „Monitorul Oficial“ pentru desbaterile parlamentare), legăturile și prin acestea intervențiile noastre personale ale tuturor, au ajutat ca să ni-se facă dreptate cu ajutorul bunului Dumnezeu și să ni-se asculte înlăcrimata noastră cerere.

Binecuvântat să fie marele nostru Dumnezeu, Căruia să-i închinăm cu devoțiune sufletele și trupurile noastre!

Cât se vor bucura marile umbre ale înaintașilor noștri deapururi sfinți cu amintirea lor și cari își dorm somnul de veci în Panteonul Progadiei noastre din deal!

Nu știu de ce mă năpădesc lacrimile când mă gândesc la scumpii noștri adormiți, — avem lungă cunună de ei — la toți cari au fost în fruntea și în simplă și modestă muncă de preavrednici muncitori în ogorul Domnului și în ogorul falnicei noastre Granițe, al cărei fiu mă simt cu toate fibrele sufletului meu. Această dragoste o lăsăm cu limbă de moarte urmașilor ce ne vor succeda ca mâne după trecerea și a noastră la părinții, frații, prietenii și martorii vieții noastre... Eu am Cultul Caransebeșului și al Graniței, fiindcă aici mi-am topit toată tinerețea mea, învățând și luminând o generație de copii, pe cari i-am iubit cu toată ardoarea sufletului meu“.

Dl Dr. Vasile Loichiță s'a ridicat la înalta poziție de profesor universitar, luându-și sborul de pe platforma solidă ce și-o creiase prin activitatea dezvoltată la „Institutul teologic diecezan“ din Caransebeș.

Părăsind el cadrele înguste, ce-l înconjurau pe atunci, n'a dat uitării Caransebeșul, ci mereu și-a adus aminte de zilele scurse în slujba educativă și socială a metropolei fostei granițe militare române a Banatului.

Și când a văzut, că însăși existența episcopiei de aici e în primejdie, a produs la locurile cu cădere motive viabile în favorul menținerii sediului episcopesc la Caransebeș, punând în mișcare, ca și alți proeminenți, autoritatea sa de Senator, prestigiul său de decan al Facultății teologice din Cernăuți, cu alte cuvinte ajutând ca să se zădărnicească de a se face Caransebeșului nedreptate.

După ce în anul 1940 au fost sfârțecate granițele Țării noastre, s'a văzut limpede, ce greșală s'ar fi făcut atât din punct de vedere bisericesc, cât și românesc, prin sacrificarea episcopiei chiriarhului Ioan Popasu.

Cunoscând, că dl profesor universitar Dr. Vasile Loichiță a avut și are nobila preocupare de a încuraja și sprijini interesele spirituale ale eparhiei de Est a Banatului, merită recunoștința Caransebeșului, izvorită din gândul cel mai curat.

Aurel Moacă

Orientări bisericești actuale.

Toți avem convingerea că ne aflăm numai la începutul durerilor. Războiul, prin însăși esența lui, creiază un cârd întreg de neajunsuri cari în vremurile bune nu ne erau cunoscute. Trăește lumea azi, într'un fel de provizorat, cum s'ar spune, dar avem siguranța că nici viitorul nu se grăbește să se arate limpede și trandafiriu, cum dorim cu toții. Fie care pășește cu atenție și îngrijorare, cercetând siguranța terenului, ca telegarii de munte pe poteca de pe marginea prăpastiei.

În fața realității care se desfășoară sub ochii noștri, parc'am pierdut și simțul orientării.

De-o asemenea nesiguranță haotică este explicabil, până la un punct, să se resimtă și Biserica noastră.

Zic: „*până la un punct*“, căci dealtfel suferința nu-i un element chiar așa de străin și păgubitor Bisericii lui Hristos. Multe din adevărurile ei vecinice și atâția dintre sfinții ei s'au călit în cea mai aprinsă pară a suferinții. Citească cineva astăzi cu atenție Apocalipsa sf. Ioan și va vedea, dacă n'a fost necesar acel bici al lui Dumnezeu, ca să deștepte pe cei ce dorm, în timp ce vrăjmașul se furișase semănând neghină în țarină.

Vorba este, în fața acestei crunte realități, noi ce facem?

S'o negăm nu se poate, căci am face politică de struț.

Numai, să ne tot plângem? Dar este o vorbă înțeleaptă care zice că cu plânsul nu se învie morții. Și apoi aceasta-i atitudinea nevolnicilor în fața greutăților. Sau să ne sprijinim toată nădejdea în cârjele oferite de Stat? Cred că nu mai suntem siguri nici de ele pentru ziua de mâine. Rămâne o singură cale: activitatea ziditoare, solidară și conservatoare din partea tuturor clericilor mici și mari, cu tendința permanentă de a atrage pe cei din jur în orbita ei.

Activitate ziditoare!

Iată un program care nu mulțumește temperamentele războinice și grăbite. Pâinea cea de toate zilele a unora ca aceștia, este critica pe toată linia. Critică nu numai ca idee și faptă, ci și personală. Urât ipostas cu care ne înfățișăm în fața lumii! Dar de critică ne arde astăzi când mii și mii de ostași își dăruiesc cu grațitudine vieața tocmai pentru Cruce și dreptatea Neamului? Și apoi nu-i destul de criticată Biserica noastră de sectanți cari o împung dintr'o parte și de uniți cari o împung din cealaltă oridecâteori le vine apa la moară?

Orice minte obiectivă va trebui să recunoască faptul, că mai ales critica personală, bisericește vorbind, mult a stricat. Anumiți aventurieri și excroci morali își creiaseră și-si creiază mai vârtos acum, chiar o aureolă și rentă viageră din specularea unei asemenea critici.

Și atunci, în loc de văicăreli, n'ar fi mai folositor pentru obștea noastră creștinească, să-i săpăm în aceste timpuri nesigure și pline de pustiire sufletească, fântâni de apă vie din care să se răcorească cei însetați?

Activitate solidară!

Iată un alt punct de program care în bună parte contrastează cu realitatea vieții noastre bisericești. Și realitatea este aceasta: cei mari au luat groaza celor mici, iar cei mici suspectează în permanență pe cei mari. Nici nu se poate ceva mai negativ și mai isbitor față de dragostea creatoare pe care ni-o recomandă Mântuitorul: „*Intru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții*“ (Ioan 8, 35).

Și ortodoxismul nostru este astfel zidit, încât fără armonia membrilor ierarhiei, el deviază. În multe cazuri se zidește cu temei, dar în și mai multe cazuri noi preoții apucăm câmpii, dând uitării cele mai elementare obligații de disciplină. Și atunci, cum vei putea, tu, Biserică, să lupți cu hotărîre și cu folos împotriva vrăjmașilor cari pătrund în casa ta prin spărturile de zid făcute de servii tăi?

Lumea azi e adânc pervertită. A trebuit Statul să vină, în plin război, cu legea regle-

mentării moravurilor, pentru că dl X nu vrea să înțeleagă că e o sfidare a bunului simț să umble beat, criticând ori petrecând în orgii în timp ce fiii Țării mușcă pământul departe, ori că o anumită categorie de femei desmățate și-au redus îmbrăcămintea până la imoralitate și indecență, bătătorind toată ziua trotuarele fără nici un rost, fardate provocător și strigător, în timp ce atâtea mame și soții plâng, ori copilași orfani suferă în căminuri sărace și lipsite de-o bucată de lemn, de-o haină sdrențuită, ori tânjesc după o țărână de mălai?!

Vedeți, tocmai acum când fiecare ar trebui să se simtă soldat la postul și cu rostul său, făcându-și datoria, trebuie reglementate moravurile.

Trist, dar adevărat.

Deci iată rostul unei activități solidare în fața atâtor inamici cărora nu le lipsește decât momentul pentru a sări să te înhațe de gât.

Prin această activitate solidară se poate mai ușor porni război împotriva diavolului care strică sufletul omului și-l pornește spre păcat.

Activitate conservatoare!

Dacă din democrația trecutului a răsărit multă prostie, vulgaritate, desmăț și necinste, totuși a răsărit și un bine. A făcut ca Biserica noastră românească să se pue în gardă pentru viitor. Bine știe fiecare că Biserica noastră și-a închegat în decursul veacurilor tradiții religioase, culturale și materiale, de care nu te poți atinge cu una cu două fără să-i schimonosești ființa. Și atunci, față de greutățile zilei, o datorie esențială a Bisericii, este de a-și conserva cu toată energia așezămintele existente, ca să nu rămână complect desorientată în ziua când cine știe ce vânt neașteptat i-ar sbura dela subțiori și cârjele acelea.

Să ne păstrăm instituțiile culturale, ajustându-le numai după trebuințele timpului. Să ne păstrăm și să gospodărim cu cea mai mare scrupulozitate bunurile materiale acolo unde mai sunt, creiând și altele noi. Și în fine, mari și multe sunt strâmtorările Bisericii noastre astăzi! Dar ele se vor micșora și împuțina numai în măsura în care va crește *conștiința primăriei și a datoriei la slugilor ei.*

Pr. D. V. Anuțoiu

*Vai lumii de smintele, căci smintele
trebuie să vie; dar mai vai de omul acela
prin care vine sminteala!*

MATEIU XVIII, 7.

Toamna anului și toamna vieții...

Suntem în plină toamnă, când natura se desbracă de toată podoaba sa. Frunzele pomilor îngălbenesc și cad, iar florile câmpiilor se ofilesc și se usucă.

Iată-ne ajunși în anotimpul care produce în sufletele noastre sentimente de melancolie, de tristețe și de regret pentru cele două anotimpuri cari au trecut: primăvara și vara.

De abia toamna ne gândim că a trecut primăvara, care înverzise toate câmpurile, care înflorise toate florile și care înviorase toată natura, fericindu-ne cu armoniile simfoniei ei.

De abia toamna, când serile se ivesc prea de vreme, observăm că a trecut și vara cu zilele ei lungi și călduroase, în cari lucrăm pe întrecere, spre a ne asigura pâinea cea de toate zilele.

Și tot toamna este anotimpul care ne spune că nu peste mult timp ne bate la ușă iarna...

Dacă în cele trei anotimpuri omul a știut să-și pună în mișcare toată energia sa, încât istovit de puteri, dar pregătit cu toate cele necesare pentru iarnă, el nu se cutremură de venirea iernii cu zăpada ei cea rece, ci o așteaptă ca pe o binecuvântare a odihnei lui.

Zăpada cea albă nu-i produce tulburare ci bucurie, pentru că ea face ca plugul cu brazdele sale adânci și caii oboseți să se odihnească, iar sudorile stăpânului să se svânte.

Din când în când apare câte o sanie colorată — la care trag niște cai sburdați și cu grumajii împodobiiți de zurgălăi — lunecând deasupra zăpezii lucitoare. Este sania omului fericit, care a muncit în cele trei anotimpuri, iar acum se bucură de liniștea și reculegerea ce-i oferă iarna.

Aceste schimbări ale anotimpurilor vin nu dintr'o simplă întâmplare, ci dintr'o dumnezeiască chibzuință. Și cum toate aceste schimbări ale naturii nu pot trece neobservate de noi, tot așa nu e permis să treacă ele prin fața ochilor noștri, fără a lăsa o urmă în sufletul nostru, o învățătură în conștiința noastră.

Privindu-le noi în toată adâncimea lor, observăm că schimbările anotimpurilor ne amintesc de soarta noastră și ne trezesc la realitate, spunându-ne că și noi vom urma întocmai calea lor, în viața noastră.

Căci iată-ne, în primăvara vieții noastre înflorind întocmai ca florile și înviorând cu tinerețea noastră toate speranțele familiei și ale neamului din care facem parte. Urmează apoi

vara vieții, când muncim cu toată puterea, săbătându-ne din zori și până în noapte, ca să ajungem în toamna vieții, când de abia ne dăm seama că nu peste mult timp vom intra într'un alt anotimp al vieții... în viața viitoare.

Și dacă viața ce ne-a fost dată de Dumnezeu, am întrebuițat-o cu chibzuință, în muncă asiduă și bineplăcută lui Dumnezeu, în cele trei anotimpuri ale vieții noastre în lume, vom aștepta cu toată seninătatea conștiinții noastre ziua în care să zicem: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne...“, zi care să ne treacă în patrulea anotimp al vieții, anotimp care nu va mai face rotația obișnuită a naturii, ci va fi vecinic.

Am zis că omul harnic și cu împărțeală bună, muncește în așa fel în cele trei anotimpuri, încât atunci când vine iarna să nu tremure de frigul ei ci să se odihnească și să se reculeagă cu toată familia și cu toată gospodăria lui.

Această nizuință trupească — în care omul dacă a greșit cu pregătirea în rotația anotimpurilor din anul acesta, are ocazia să fie mai cu băgare de seamă în anul viitor — oare nu este necesar să o secondeze și o pregătire spirituală, pregătire care dacă am greșit-o în cele trei anotimpuri ale vieții, cu frică și cu cutremur vom aștepta pe al patrulea, de vreme ce știm că o rotație a anotimpului spiritual nu mai există, ci odată intrați în iarna spirituală, am intrat în iarna vecinică.

În această iarnă spirituală, sau colindăm paradisul etern, lunecând în sania fericirii, sau gerul năprasnic cu ghimpii lui de ghiață se va înfige în sufletul nostru, provocându-ne acea „scrâșnire a dinților“, de care nu ne va mai putea nimeni scăpa.

Deșteaptă-te deci, frate creștine, în orice anotimp al vieții ai fi, și vezi în fața ta iarna spirituală care te așteaptă și fă în așa fel ca ea să fie spre odihna fericită a ta.

Gândește-te bine, căci cea mai mare nenorocire a ta este când nu vezi înaintea ta un dincolo..., un cer..., un Dumnezeu.

Viața nu poate avea nici un sens, fără o perspectivă vecinică.

Pr. A. Nicoliciu

Puterea pe care o are roua și apa pentru plante, o are rugăciunea pentru suflet și pentru viața duhovnicească.

Păgânizare.

Predică.

Sunt convins că nu greșesc nici nu exagerez dacă spun, că nu există om cu mintea sănătoasă care să fie mulțumit cu actualele împrejurări de viață. Toți oamenii cu scaun la judecată sunt de acord, că omenirea are urgentă și absolută trebuință de reînnoire, că omenirea are lipsă de o primenire de sânge, dar mai ales are trebuință de *primenirea sufletească*. În toate lagărele, în toate partidele se cercetează, se caută, se studiază cauzele și autorii nenorocirilor cari s'au abătut asupra omenirii.

Unii socotesc că pricina nenorocirilor de tot soiul zace în faptul că averile pământești, că bunurile materiale nu sunt împărțite după dreptate, alții găsesc pricina nenorocirilor în răutatea înnăscută și de neschimbat a naturii omeniești. Unii cred că pricina ar fi spiritul de intoleranță care se manifestă la diferitele clase sociale, alții sunt de părere că Biserica și creștinismul ar fi piedeca principală în calea progresului uman. Sunt iarăși unii cari aruncă toată vina asupra Statului care știe să ceară numai sacrificii dela cetățeni, dar nu este capabil să facă nimic pentru cei cari îl susțin. Vor avea fără îndoială un sâmbure cât de mic de dreptate și unii și alții, dar izvorul, păcatul principal din care izvorăsc nenorocirile de azi în ciuda tuturor acestor teorii nu este nici descoperit nici arătat. Pricina tuturor relelor cari ne bântue și de pe urma cărora suferim cu toții astăzi nu zace nici în dorința generală după plăceri, precum nici în dorul de câștiguri materiale al unora și nici în invidia și pisma altora, pricina relelor de azi nu zace nici în nepăsarea unora precum nici în fanatismul altora, ci pricina tuturor relelor zace în faptul că viața omenirii din zilele noastre este fără temei. Viața omenească a fost desrădăcinată din singurul pământ, din singura temelie în care ea poate prospera; viața omenească este desrădăcinată din izvorul de viață, din Dumnezeu. Instrăinarea omului de Dumnezeu, laicizarea vieții este baccilul care a pricinuit boala de care suferă azi omenirea întregă. Fie că acest pricinuitor de boală, baccilul, se manifestă când pe teren social când pe teren politic, în viața particulară sau în viața spirituală a omenirii, cauza pricinuitoare de boală este în toate cazurile una și aceeași: înspăimântătoarea instrăinare a omului modern de Dumnezeu.

Afirmațiunea aceasta se va părea multora dintre noi drept o sperietoare popească, drept o vorbă pe care numai un preot o poate spu-

ne; totuși îndrăznesc să susțin cu toată convingerea, că oricine își ia osteneala nu numai să critice și să se plângă din cauza stărilor neprielnice în cari ne este dat nouă celor de azi să trăim, și oricine își va da osteneala să cerceteze, să caute și pricina relilor de pe urma cărora suferim cu toții, va ajunge să se convingă că toate marile progrese cu cari se mândrește vremea noastră în fond nu sunt decât biete nule, fiindcă le lipsește unitatea dă-tătoare de valoare și de senz, le lipsește legătura de viață cu Dumnezeu cel viu. Precum un șir de nule ajunge să reprezinte o valoare numai dacă în capătul șirului se așează o unitate. Cercetarea acestui adevăr va fi scopul prediciei acesteia. Azi ne vom mărgini să analizăm *înstrăinarea cugetării omenesți de Dumnezeu*.

Niciodată de când există om pe fața pământului, nu s'a studiat și nici nu s'au făcut atâtea cercetări științifice precum se face acest lucru în zilele noastre. Dorul de a ști, dorința de a cunoaște este cea mai mare patimă, cea mai mare pasiune a omului modern.

Recolta muncii academice niciodată n'a fost mai îmbelșugată de câte în zilele noastre. Reprezentanții științelor, în primul rând reprezentanții acelor științe cari contribuie la câștiguri materiale, deci în primul rând reprezentanții științelor naturale putem spune fără exagerare, că sunt regii neîncoronăți ai lumii întregi. Desigur acești savanți nu trăiesc ca regii, ci trăiesc ca niște bieți salahori, în timp ce se nevoiesc să răpească naturii secret după secret. Acești oameni umplu lumea de noi și noi ipoteze, presupuneri și de alte și alte invenții. Iar noi cei mai mici decât ei din acest punct de vedere îi admirăm și suntem mândri de succesele lor.

Dacă știința însemnează putere, atunci noi cei de azi nu mai putem fi departe de atotputere, — așa s'ar crede măcar. Dar când stai să judeci, te convingi că din norii acestei științe de azi nu vrea nicidecum să se pogoare nici măcar un singur strop de rouă binefăcătoare. Sufletele sunt bânuite de nervozitate și de nemulțumire. Toți ucenicii, toți elevii acestor maieștrii ai cugetării și științei moderne, oamenii din zilele noastre, nu au devenit de pe urma științei primite nici mai iubitori de viață și nici mai puternici în viață.

Știința modernă are o rană adâncă pe care nu îndrăznește s'o arate și nici s'o recunoască, cu atât mai puțin s'o vindece. Știința modernă poartă în sine un gol, un întunec în care nu îndrăznește să intre și pe care nu cutează să'l lumineze. Este adecă problema Dumnezeu.

Se crede că problema dumnezeirii trebuie lăsată exclusiv în seama credinței oarbe.

Știința nu vrea să se pronunțe în această chestiune. Aceasta este evident cazul cel mai bun fiindcă obicinuît știința ia atitudine hotărâtă împotriva credinții în Dumnezeu.

Vom ajunge nu peste mult să cunoaștem toate stelele de pe cer, toate legile fundamentale ale naturii, ființa lucrurilor, tainele vieții organice, dar în schimb omul de azi nu mai cutează să pună întrebarea de unde vin toate și ce se va alege din toate câte există? Viața sufletească, psihicul omului a fost experimentat cu aparate ingenioase, însă nu îndrăznesc învățații să mărturisească în cazul lumii întregi, că în ciuda cercetărilor și analizărilor lor, totuși a mai rămas în psihicul omului un grăunte necercetat și neexperimentat, un ce viu care este transcendent, dar care totuși se manifestă ca o realitate concretă, un ce pe care creștinii îl numesc suflet.

Se studiază cu multă sârguință cauzele cari au hotărât mersul istoriei omenirii și savanții găsesc tot felul de factori cari au influențat mersul evenimentelor din trecutul omenirii, stări economice, idei, personalități, oameni geniali, instincte și puteri răscolite în masele mari ale popoarelor și totuși socoteala istorică nu vrea să se isprăviască.

Oamenii uită adecă cel mai însemnat factor care a jucat rol în istorie — *Pronia dumnezeiască*. Omul filosofează asupra ființei lucrurilor, asupra ființei statului, a dreptului, a personalității și toate filosofările rămân infructuoase, fără rezultat, fiindcă nu au curajul ca dela fizică să se ridice la metafizică, dela filosofie la teologie. Nu se poate altfel, fiindcă omul de azi nu se poate decide ca tainele, secretele acestei lumi să le lase luminate de razele tainei dumnezeiești. Și așa se face, că se petrece cu omul trudit de cugetare adâncă din zilele noastre, tragedia lui Faust, care în ciuda dorului ce îl stăpânea de a ști, la sfârșit s'a văzut în fața nimicniciei și desperării.

Dar în toată această tragedie, ceea ce este mai trist, este faptul că nu poți avea nici un fel de milă față de știința modernă, fiind că ea suferă aceea ce singură și-a pregătit și și-a agonisit.

Cea mai mare greșală a științei moderne este nesinceritatea ei conștientă, fiindcă știința modernă este gata să presupună orice și să creadă orice, numai activitatea și conducerea neîncetată a dumnezeirii Dumnezeului celui viu în lume, nu vrea să o creadă.

† Pr. Ioan Imbroane

Traducerile Bibliei.

Insemnări.

I

Cartea sfântă a creștinilor nu este numai o capodoperă a limbii în care s'a scris, ci cuvântul pe care îl cuprinde se dovedește a fi o forță ce străbate timpul și în pornirea sa de a se întrupa în gândirea și simțirea popoarelor făurește limbi, făcând posibile creațiile literare.

Biblia, temelie limbilor literare, este o operă de seamă a literaturilor naționale și un izvor nesecat de poezie.

S'ar putea consacra o viață întreagă pentru a se studia produsele artistice inspirate dintr'ansa în întregime, sau în cari numai în parte răsună un îndepărtat ecou din simfonia biblică.

Prin organizația pe care a produs-o, a asigurat continuitatea civilizației greco-romane în epoca de barbarie a năvălirilor, prin modestii monahi, cari în chiliile lor au copiat operele scriitorilor antici.

Acest cuvânt viu, cerându-se a fi citit și pătruns, a făcut necesară deschiderea de școli pentru cei mulți și școli înalte pentru cei puțini, chemați a-l propovădui și a-l interpreta. Multă pricepere și muncă se cere pentru înțelegerea Testamentului Vechiu, sinteza civilizației ebraice, cu puternice influențe siriace și caldaice. Multă simțire și nobleță sufletească pentru pătrunderea Testamentului Nou, evanghelia iubirii de oameni a blândului Iisus, celui născut în iesle, simbolul umilinței, a lui Iisus cel care promite copiilor împărăția cerurilor, simbolul tinereții vecinice.

O carte al cărei nume este pe buzele tuturor, de puțini cetită, de și mai puțini pătrunsă dincolo de înțelesul literal. O carte în care foarte mulți caută răspunsul dorit de dânsii, acela singur și nu altul. Pentru aceasta au găsit ei în cartea iubirii de oameni îndemn pentru ură și răutate și au propovăduit-o prin sabie și foc.

S'ar putea urma la înfinit cu însemnătatea acestei cărți făuritoare de limbi, ne vom mărgini însă să urmărim traduceri, îndeosebi acelea, cari marchează o evoluție în viața spirituală a popoarelor, influențând dezvoltarea limbii și a literaturii respective și să le situăm în cadrul cultural și istoric.

Triumful lui Alexandru-cel-Mare aduce triumful elenismului, limba elină încetă de a mai fi limbă națională, pentru a deveni limbă

universală. Centrul cultural se mută la Alexandria, pe pământul Egiptului. În biblioteca de aici, atât de renumită în antichitate, se adunau produsele literaturii eline. Idealul oamenilor devine știința. Aceasta face ca curiozitatea cercetătorilor să se manifeste și față de viața sufletească a altor popoare, îndeosebi față de cărțile sfinte ale acestora. Se fac traduceri cari dau un caracter de universalitate acestei biblioteci.

În epoca aceasta Alexandria este un oraș comercial de mare însemnătate și ca atare atrage Evrei în număr atât de mare, încât două cartiere sunt locuite aproape în întregime de dânsii. Păturile bogate din motive economice și sociale își însușesc limba devenită universală. Limba și cultura aceasta pătrunde și în sinagoga dela centru și în celelalte din țară, unde se explicau cărțile lui Moise în limba greacă. Pe lângă motive economice și sociale, motive politice strângeau legăturile între Ptolemei și Evrei, căci aceștia se serveau de ei în conflictele din Orient.

Sever R. Boșcaiu

Școala de misionare dela Brașov

a Consiliului de Patronaj.

Consiliul de Patronaj al Operelor Sociale își inaugurează o nouă ramură de activitate, de data aceasta în domeniul spiritual. În curând își va deschide porțile școala de misionare dela *Brașov-Stupini*, unde vor fi formate elementele de elită, recrutate din lumea satelor noastre, care vor fi sfătuitoare mamelor în ale gospodăriei, igienei și creșterii copiilor.

Astfel se va servi una din problemele cele mai capitale ale românismului. Alături de celelalte elemente permanente și conducătoare a vieții satelor — preotul și învățătorul — misionara va fi răspunzătoare de starea sanitară a locuințelor, de ocrotirea orfanilor și a copiilor în lipsa părinților la munca câmpului, a invalizilor, a săracilor și bătrânilor, de îndrumarea la medic din vreme, de vizitarea și îngrijirea bolnavilor.

Misionarele vor fi recrutate din toate clasele sociale, având vârsta de 20—35 ani precum și cel puțin 7 clase primare. O singură condiție este esențială, ca fiecare suflet să fie încălzit de o nețărnută credință în Dumnezeu, un spirit desăvârșit de abnegație, de o hotărâre neșărmătată de a sluji neamului, în orice împrejurare, în orice loc, în orice condițiuni.

Ș T I R I

Misionarele vor fi folosite întâi la sate, unde lipsurile sunt mai mari și mai urgente. Ele se vor identifica cu durerile și preocupările sătenilor, își vor organiza gospodăria model în mijlocul satului, pentru ca traiul și ființa lor să fie un exemplu.

De aceea misionarele nu se vor recruta decât din sufletele deosebite, ce se pot ridica la culmile unei răspunderi atât de excepționale. Numărul lor va fi restrâns. *Pentru prima serie se primesc numai 50 de eleve.* Ele vor face cereri, până la 20 Octombrie a. c., la cari vor alătura recomandarea preotului și a corpului didactic local și următoarele acte:

1. Certificatul de naștere.
2. Certificatul de naționalitate.
3. Certificatul de studii.

Întreținerea este gratuită.

Candidatele cu studii mai înaintate se vor prezenta personal cu actele lor, la o dată ce se va anunța ulterior și vor fi selecționate cu multă prudență.

Mișcarea misionară pentru ridicarea femeii dela sate, inițiată de Consiliul de Patronaj sub directa aprobare și inspirație a Mareșalului Ion Antonescu, Conducătorul Statului, nu înțelege să se abată dela învățăturile sfintei noastre Biserici ortodoxe și crede că reînvierea sufletească și morală a neamului se va face prin mijlocirea Bisericii noastre strămoșești. Misionarele vor lucra alături de preot. Ele vor combate printr-o temeinică cunoaștere a catehismului ortodox și a Sf. Scripturi, rătăcirile sectare, cari pun așa de ușor stăpânire pe sufletul simplu ignorant al femeilor dela țară.

Școala este instalată la Brașov, într'un local modern, cu maximum de confort. Viața de internat va fi sobră și lipsită de lux. În liniște și reculegere, sub un regim de creștinească disciplină și seninătate sufletească viitoarele misionare se vor deprinde cu citirea Sf. Scripturi și cu rugăciunea, cari vor fi armele lor cele mai puternice, în lupta ce vor duce contra întunericii și rătăcirilor.

Conducătoarea acestei școli este Dna Sanda I. Mateiu, cunoscuta propagandistă creștină.

Cuc. preoți sunt rugați a aduce cele de mai sus la cunoștința credincioșilor, îndemnând să se înscrie elementele corespunzătoare.

Cererile de înscriere se trimit la sediul Consiliului de Patronaj din București, str. N. Filipescu Nr. 20.

Hirotoniri. Săptămâna trecută, P. S. Sa Episcopul nostru Veniamin a hirotonit întru preoți pe următorii candidați: Simion Stauca pentru parohia Borlova, monahul V. Cioban întru ierodiacon, Dumitru Meret pentru parohia Bichigi și Ioan Zgârcea pentru parohia Glogoni.

Misiune în munți. P. S. Sa Episcopul Veniamin, însoțit de păr. secretar P. Toma și păr. protodiacon T. Roșca, a urcat la poalele muntelui Țarcu, Sâmbăta trecută, cu trenul industrial „Mundus-Borlova”. Acolo, la înălțimea munților, P. S. Sa a dorit să cunoască îndeaproape vieța stânenarilor bănățeni și bihoreni, cărora le-a împărțit cruciulițe și cărți de rugăciuni.

A vizitat apoi prisaca părintelui I. Jucos din Zervești, aranjată după cele mai noi sisteme apicole.

Însuflețit de cele constatate acolo, P. S. Sa a propus părintelui I. Jucos să țină la Academia noastră teologică câteva cursuri despre albinărit, care este foarte rentabilă și cea mai potrivită ocupațiune pentru preoții noștri.

„Astra”, sentinelă a românismului. La finea lunii trecute s'a ținut în Sibiu adunarea generală a Aștrii. Față de situația excepțională, adunarea nu a putut lua proporțiile tradiționale, de sărbătoare culturală și națională românească. S'a afirmat totuși, prin desbaterile și hotărârile ei, ca o sentinelă neadormită a dorințelor și vrierilor românești. Căci, la propunerea I. P. S. Mitropolit Nicolae, Astra a hotărât să vină în ajutorul efectiv al fraților noștri din Ardealul de Nord. Astra veghiază, iar noi trebuie să o ascultăm și să o urmăm pe linia marilor comandamente naționale!

Reveniri la matcă. Părintele Liviu Topală din Târnova ne comunică îmbucurătoarea veste a revenirii la ortodoxie a unora pe cari vremile maștere din trecut i-au amăgit să se unească. Astfel, a revenit dela uniăți Rusalin Paica împreună cu soția și un prunc precum și Ioan Fara cu soția sa.

Declarațiile președintelui Roosevelt. În fața Congresului ce reprezintă amalgamul de state nord-americane, președintele Roosevelt a declarat că aliații vor pierde războiul, iar căpeteniile, dnii Mussolini și Hitler, vor fi arestați și pedepsiți pentru acte de barbarie. Pentru cei cari cunoaștem ce este senzaționalul pentru Americani, nu ne mirăm de asemenea declarații, ne mirăm doar cum de poate fi mulțumit Congresul lor cu asemenea vorbe, cari sunt singurele lor arme pe luptă!

Pentru fondul „Monumentului eroului General Ioan Dragalina” parohiile noastre au mai trimis următoarele sume: Crăjina 250, Bichigi 120, Macoviște 294, Soceni 1000, Petnic 702, Surducul-mare 290, Varendin 310, Târnova 450, Coronini 250, Mânicul-mare 1600, Plavișevița 170, Globucraiova 320, Vălișoara 430, Luncavița 1155, Apadia 280, Băile Herculane 1000, Borloveni-nou 300, Calina 200, Agadici 200, Ogradena-veche 300, Bogoltin 546, Tufări 1235, Dognecea 3040, Iablanița 1980, Cacova 650, Bolvașnița 1100, Susani 100, Naidăș 680, Ciortea 200, Cireșul Jurești 137, Slatina Nera 200, Berliște 1020, Rușovănouă 220, Coșava 505, Pătaș 440, Pârvova 600, Sacul 2050, Sasca-montană 560 și Petrila 315 Lei.

Cărți, reviste. „Credință și Patrie”, cartea p.ă. Dumitru Roman cuprinde o seamă de predici moralizatoare și instructive pentru copii. Poate fi utilizată cu mult folos de către catiheți. Exemplarul Lei 25.

„Viața Ilustrată” dela Cluj, numărul pe Octombrie, cu un conținut bogat, împânzită cu frumoase clișee. Sumar: Impărăția lui Dumnezeu ca program social: prot. Ion Goron; Gânduri evanghelice: Dr. L. G. Munteanu; Amintiri: Cella Delavrancea; Poezii; În munți: Pr. A. Faur; Cronică economică, literară și însemnări. Pe copertă: Portret de copil executat de pictorul Demian. Apare la Cluj și se abonează prin Vicariatul Alba-Iulia cu Lei 450 abonamentul anual. Exemplarul 40 Lei. Subliniem articolul de fond al p.ă. Ion Goron, „impărăția lui Dumnezeu ca program social”, actual cu deosebire în frământările sociale cari s'gudue astăzi lumea.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 5487 Bs. 1942.

CONCURS.

Consiliul eparhial publică concurs pentru ocuparea unui post de impiegat cu 3 gr. cu un salariu de 6850 Lei prevăzut în bugetul Statului, vacant la Centrul Episcopiei, cu termen de 15 zile dela publicarea în „Foaia Diecezană” reclamându-se pentru acest post un bărbat cu cunoștințe în purtarea arhivei.

Cererile scrise cu mâna proprie și timbrate în regulă se vor înainta Consiliului eparhial anexându-se la ele și următoarele acte:

- Extras de botez,
- Certificat de naționalitate,
- Certificat de studii,
- Certificat de starea sanitară,
- Certificat despre situația militară,
- Eventualele dovezi despre serviciul prestat anterior.

După expirarea concursului, candidații vor presta un examen.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută la 26 Septembrie 1942.

Episcop: 1—2 Secretar eparhial:
† **VENIAMIN** Pr. **Petru Toma**

Nr. 5813 B. 1942.

NOTĂ OFICIOASĂ.

Prefectura Județului Severin, Comitetul de direcție județean al Consiliului de Patronaj al Operilor Sociale, cu adresa Nr. 2619/1942 din

15 Octombrie a. c., ne face cunoscut că în conformitate cu comunicatul Președinției Consiliului de Miniștri precum și al Consiliului de Patronaj, la 1 Noembrie a. c. se va face o colecție în bani pe întreaga Țară, pentru „Ajutorul de Iarnă”.

Pentru buna reușită a acestei colecte dispunem tuturor P. C. Protopopi și Cuc. Preoți din cuprinsul eparhiei noastre, ca până la această dată să propage prin predici ocazionale și îndemnuri către credincioși cu orice ocazie, sfătuindu-i să contribuie cu obolul lor pentru ajutorarea nevoiașilor precum și a familiilor bravilor noștri ostași cari luptă pe front.

Caransebeș la 17 Octombrie 1942.

Episcop: Secretar eparhial:
† **VENIAMIN** Pr. **Petru Toma**

Judecătoria ocolului Teregova secția c. f.

Nr. 779/1942 c. f.

Extras din publicațiune de licitație.

În cererea de executare făcută de următorul lăncu Pașan dom. în Rusca contra următoarei Humița Floarea născ. Gherga dom. în Rusca, Judecătoria a ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilele situate în comuna Rusca circumscripția judecătorei ocolului Teregova, cuprinse în c. f. a comunei Rusca Nrul protocolului cf. 606 Nr. top. 145 Lunca arător 267 stp. cu prețul de strigare 1700 Lei, Nr. top. 769 Tersitura 3 jug. 600 stp. cu prețul de strigare 10.130 Lei, Zăvoi 267 stp. cu prețul de strigare de 1700 Lei, Padini grădină 800 stp. cu prețul de strigare 3000 Lei Intravilan 126 stp. cu prețul de strigare de 10.000 Lei din dreptul de moară de 1/6 parte, 1/18 parte dela fila 231, cu prețul de strigare de 500 Lei, c. f. 1400 a com. Rusca Padini 475 stp. cu prețul de strigare de 500 Lei pentru încasarea creanței de 2101 Lei capital și accesorii 766 Lei timbre, 100 Lei cerere și 100 Lei porto postal.

Licitațiunea se va ține în ziua de **28 Decembrie 1942 ora 11 în casa comunală a comunei Rusca.**

Imobilele ce vor fi licitate nu vor fi vândute pe un preț mai mic decât prețul de strigare redus cu 25%.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite după cursul fixat în § 42 din legea LX 1881, sau să predea aceluiași delegat chitanța constatând depunerea, judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (§ 147, 150, 170, legea LX 1881; § 21 legea XL. 1908.)

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întregască imediat garanția — fixată conform procentului prețului de strigare — la aceeași parte procentuală a prețului ce a oferit. (§ 25. XLI. 1908.)

Teregova, 7 Septembrie 1942.

Judecător: Conducător de cf.
Traian Crașovan **Alexandru Popovici**